

Hồi 90

Thụ Huấn Với Giai Nhân

B

ạch Vân Phi tươi cười nói:

- Đừng thế, thôi cứ nói là đủ rồi. Điều cần thiết đối với Lam muội là tránh cho nàng mọi kích thích về tình cảm. Lam Tiểu Diệp là một thiếu nữ mới lớn, sự buồn vui sâu não thất thường, có thể vì cảm xúc bên ngoài mà tác dụng đến tâm hồn và lý tưởng. Hơn nữa nàng là một cô gái chất phát thật thà, từ nhỏ đến lớn sống cô độc trong cảnh núi rừng, chưa hề tiếp xúc với ai. Một bất bình nhỏ nhen có thể đưa nàng đến chỗ liều lĩnh...

Quân Vũ nín thở, thở một hơi dài.

Bạch Vân Phi trở mắt nhìn chàng, hỏi:

- Sao? Vũ huynh xét thấy không đủ sức để giữ lấy cái mối tình chân thật ư? Nếu xảy ra điều gì thì thật là một việc hối tiếc, vì nó rất tai hại về sau.

Quân Vũ ngơ ngác hỏi lại:

- Bạch tỷ tỷ dạy như thế có ý gì?

Bạch Vân Phi mỉm cười:

- Lý Thanh Loan đối với Vũ huynh tình sâu như biển, suốt đời chẳng bao giờ quên được. Còn Tô Phi Phụng xả thân cứu Vũ huynh, minh oan cho Vũ huynh trước chính pháp, đến nỗi nàng phải tàn tật. Mối tình ấy kể ra cao thượng biết chừng nào. Chẳng lẽ Vũ huynh có thể quên được những mối tình cảm như thế sao?

Mã Quân Vũ đưa tay đập lên đầu chàng, lẩm bẩm:

- Đáng chết! Tôi phải làm sao bây giờ?

Bạch Vân Phi khẽ thở dài:

- Tôi biết Vũ huynh bản tánh thật thà ngay thẳng, nhưng lại là một kẻ đa cảm đa sầu. Nếu trên đường tình cảm không biết hạn chế lấy bản năng, đem lý trí làm ngọn đuốc soi sáng cho tương lai thì tai hại này không phải ít.

Mã Quân Vũ thở dài:

- Bạch tỷ tỷ dạy rất đúng.

Bạch Vân Phi nói:

- Đối với Thanh Loan, tuy nàng yêu Vũ huynh đến mực, nhưng tâm tánh rộng rãi, dầu Vũ huynh có đến năm thê bảy thiếp cũng không làm cho nàng buồn...

Quân Vũ ngắt lời:

- Tỷ tỷ! Xin chị đừng nói thế. Tôi ít ra cũng phải biết chút ít danh dự, có đâu lại làm những chuyện bậy bạ, để mang tiếng xấu trên đời này...

Bạch Vân Phi xen vào:

- Đành vậy! Nhưng Vũ huynh là kẻ đa tình, làm sao tránh khỏi mọi rắc rối về tình ái? Nó là một sợi dây luôn luôn buộc Vũ huynh vào mọi khó khăn, không thể gỡ ra nổi.

Quân Vũ há hốc mồm, trố mắt nhìn Bạch Vân Phi như nhìn một vị cứu tinh.

Bạch Vân Phi thương hại:

- Thôi, đừng nói nữa, cũng không cần buồn bã làm gì. Tôi sẽ bày với Vũ huynh một cách để đối phó với Lam Tiểu Diệp. Vũ huynh chỉ cần nghe theo lời tôi thì mọi việc sẽ êm đẹp.

Mã Quân Vũ lắc đầu, nói:

- Tô Phi Phụng, Loan sư muội, tôi đều cảm thấy có cách đối phó, nhưng Lam cô nương thì tôi cảm thấy có cái gì đáng sợ. Tôi không thể nào tự chủ nổi. Nếu tỷ tỷ có việc gì cứ dạy cho tôi. Đó là một ân huệ lớn. Tôi xin bái tạ tỷ tỷ trước.

Dứt lời, Mã Quân Vũ chấp tay xá dài Bạch Vân Phi mấy cái.

Bạch Vân Phi cảm thông được tâm tư của Mã Quân Vũ, mỉm cười nói:

- Thôi thôi! Vũ huynh đừng bâng khuâng nữa, hãy bình tĩnh nghe tôi nói đây.

Quân Vũ nghiêm nét mặt, đứng im cố ý lắng nghe.

Bạch Vân Phi nhìn chàng, vầng trán của nàng sáng rực lên. Nàng cất giọng nghiêm trang nói:

- Trước nhất, khi Vũ huynh gần gũi Lam muội, Vũ huynh tỏ ra là kẻ tận tình, sốt sắng, luôn luôn tìm cách giúp đỡ Lam muội để nàng tin rằng Vũ huynh là người có thể tin cậy được.

Mã Quân Vũ ngạc nhiên hỏi vội:

- Ấy chết! Tỷ tỷ bảo tôi làm như thế e còn nguy hiểm hơn.

Bạch Vân Phi lắc đầu:

- Không không! Việc này tôi đã nghĩ hơn một ngày một đêm, mới tìm ra kế hoạch đó. Và cũng chỉ có cách đó mới tự giải quyết được chuyện này.

Quân Vũ ngơ ngác hỏi:

- Tại sao lại phải dùng phương pháp lạ lùng như thế? Tôi nghĩ cách đó chỉ ràng buộc thêm tình cảm giữa tôi và Lam cô nương.

Bạch Vân Phi giải thích:

- Không phải vậy! Lam Tiểu Diệp là một cô gái đẹp xuất trần, thông minh quán chúng và tài năng không ai bì kịp. Trong đời này chỉ có những việc nàng không nhẫn tâm làm mà thôi, chứ không có việc gì nàng không thể làm được. Vũ huynh đối xử với nàng một cách tận

tình sẽ làm cho nàng vì cảm mến Vũ huynh mà không thể làm được điều bất lợi cho Vũ huynh sau này. Nếu trái lại, Vũ huynh không mua chuộc được cảm tình với nàng thì sau này hậu quả không biết đâu mà lường được.

Quân Vũ ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Thực khó khăn! Việc này tôi quả không thể nào nghĩ tới.

Bạch Vân Phi hừ một tiếng:

- Vũ huynh cứ thực hiện theo kế hoạch của tôi tất nhiên sẽ đạt được kết quả tốt. Có điều tôi rất e ngại là chẳng biết đứng trước một tuyệt thế giai nhân, Vũ huynh có đủ bản lĩnh để trấn áp được dục tánh của mình không?

Mã Quân Vũ gật đầu:

- Nếu đã có ý định trước thì tôi đủ sức giữ được bản năng, không đến nỗi để nó bị loạn động.

Bạch Vân Phi gật đầu, nói:

- Nếu được vậy thì tôi cũng an tâm phần nào. Giờ đây chỉ cần Vũ huynh theo lời tôi mà thực hiện lấy kế hoạch. Ngoài ra, tôi sẽ ở sát một bên Lam muội tìm lời khuyên giải, may ra chúng ta mới đạt được mọi mong muốn.

Nói đến đây Bạch Vân Phi dừng lại, đưa tay đẩy nhẹ Quân Vũ, nói:

- Điệp muội sắp đến. Chúng ta xuống bếp xem nàng sửa soạn món ăn.

Vừa nói, nàng vừa đứng dậy đi ra khỏi phòng. Quân Vũ nối gót theo sau.

Xuống đến nhà bếp, Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Điệp cởi tấm khăn thắt lưng choàng lên vai, đang lay hoay làm bếp.

Một bên đó, bốn bạch y tỷ nữ đứng im, trố mắt nhìn nàng. Còn Phàn Tú Vỹ thì giúp cho nàng chụm lửa.

Bạch Vân Phi vui vẻ bước đến, vỗ nhẹ vào vai Lam Tiểu Điệp nói:

- Lam muội! Lam muội làm bếp đã nửa ngày rồi, chắc là quá mệt nhọc. Giờ đây để tỷ thay thế cho.

Lam Tiểu Điệp quay lại mỉm cười, đáp:

- Nếu tỷ tỷ thấy hứng thú thì cứ làm thêm một món ăn thứ hai nữa. Chúng ta hôm nay phải uống một ít rượu cho vui.

Bạch Vân Phi hỏi:

- Ở Bách Hoa Cốc, muội đã từng dùng rượu à?

Lam Tiểu Điệp lắc đầu, mỉm cười:

- Từ nhỏ đến lớn muội chưa nếm qua mùi rượu nào. Hôm nay cũng nên thử một chút để biết xem cay đắng thế nào.

Mã Quân Vũ đã được Bạch Vân Phi bàn định kế hoạch, nên lúc này chàng cố tìm cách làm thân với Lam Tiểu Diệp.

Lam Tiểu Diệp vừa nói dứt tiếng, chàng đã xen vào:

- Rượu thì cay đắng lắm, mà uống vào lại nồng. Tôi xin Lam cô nương chớ nếm đến nó.

Lam Tiểu Diệp cười lớn:

- Tôi thường được nghe người ta nói “rượu uống vào lòng hóa thành nước mắt tương tư”. Vậy hôm nay tôi phải uống một chút, để rượu và nước mắt tương tư ấy khóc một bữa cho thỏa mãn.

Mã Quân Vũ lại nói:

- Cô nương có việc gì buồn mà phải mượn rượu giải khuây. Theo tôi nghĩ thì người buồn uống rượu vào thì càng buồn hơn.

Từ hồi nào đến giờ, Mã Quân Vũ đối xử với Lam Tiểu Diệp luôn luôn lạnh nhạt, mỗi lời nói đều cân nhắc, nay bỗng nhiên chàng thay đổi thái độ khiến cho Lam Tiểu Diệp ngạc nhiên không ít. Nàng đứng sững, trố mắt nhìn Quân Vũ, chẳng biết lòng nàng đang vui hay giận.

Bạch Vân Phi thông cảm hơn ai hết, tìm cách nói:

- Lam muội nói rất phải! Lời xưa đã nói “dung tửu phá thành sầu”. Nhưng mỗi sầu trong lòng người thì càng phá nó lại càng ngổn ngang hơn.

Mã Quân Vũ thấy không nên tranh luận nhiều về vấn đề này, nên nói sang chuyện khác:

- Lam cô nương! Hôm trước cô nương có hảo ý định truyền các môn võ công trong Qui Nguyên Mật Tập lại cho tôi. Chẳng biết lòng tốt ấy hiện nay cô nương còn giữ lại chăng?

Lam Tiểu Diệp vui vẻ đáp:

- Tôi không bao giờ thay đổi ý định, chỉ sợ Mã thiếu hiệp không tận tâm tập luyện.

Mã Quân Vũ bước đến gần, nói:

- Ôi chao! Môn thượng thặng võ công trong đời chỉ có kẻ nào may mắn lắm mới được truyền dạy. Kẻ bất tài này đã gặp cơ hội tốt lẽ nào lại chẳng chịu cố tâm?

Lam Tiểu Diệp liếc mắt nhìn Bạch Vân Phi, rồi đáp lời Quân Vũ:

- Không phải tôi dám chê thiếu hiệp, nhưng môn võ công này thuộc loại đệ nhất Kỳ Thư. Nếu trong lúc tập luyện mà bị phân tâm thì tai hại. Thiếu hiệp sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, tánh mạng khó bảo toàn.

Mã Quân Vũ “hừ” một tiếng:

- Tại sao lại phải phân tâm?

Lam Tiểu Diệp nhếch mép nở một nụ cười châm biếm:

- Thiếu hiệp ngày đêm không lúc nào không nghĩ đến Lý Thanh Loan thì làm sao không khỏi phân tâm trong lúc tập luyện được.

Mã Quân Vũ đỏ mặt. Nhưng chàng kịp trấn tĩnh lại ngay, trả lời bằng một câu trêu ghẹo:

- Đã có Lam cô nương ở gần một bên thì có lẽ tôi không còn mong nhớ Lý Thanh Loan nhiều lắm.

Lam Tiểu Điệp không ngờ Quân Vũ lại có thể nói với nàng câu nói ấy. Nàng vừa thẹn thùng vừa sung sướng, muốn tìm lời đáp lại cho thích đáng, nhưng nghĩ mãi không ra, đành chịu đứng lặng thinh.

Bạch Vân Phi vội xen vào để phá vỡ bầu không khí giữa hai người:

- Ô! Vũ huynh hôm nay hư quá. Thôi đừng đùa nhau nữa, nếu muốn thụ giáo Lam muội thì phải tôn Loan muội làm thầy, và phải tuân theo mọi sai khiến của Lam muội chớ.

Lam Tiểu Điệp vội nói:

- Ý chết! Tôi đâu dám nhận làm thầy, chỉ mong được đem cái hiểu biết nông cạn của mình truyền lại cho Mã thiếu hiệp để Mã thiếu hiệp có thể ứng dụng nó mà nghiên cứu thêm về võ học mà thôi.

Mã Quân Vũ xá Lam Tiểu Điệp một cái rồi nói:

- Tôi xin coi cô nương như thầy dạy, và tuân theo mệnh lệnh của cô nương.

Lam Tiểu Điệp lắc đầu lia lịa:

- Không không! Nếu thiếu hiệp có ý ấy thì tôi chẳng bao giờ truyền lại võ công. Thiếu hiệp nên xem tôi như em gái và từ nay tôi xin gọi thiếu hiệp bằng Vũ huynh. Như thế tôi mới chịu làm đúng lời hứa.

Bạch Vân Phi nói:

- Lam muội đã nói như thế rồi, Vũ huynh không cần phải khách sáo làm gì nữa.

Bạch Vân Phi biết Quân Vũ tự thuở nay dè dặt lời nói đã quen, nay bỗng nhiên cố làm thân với một cô gái, chàng không tránh khỏi thẹn thùng. Vì vậy nàng vội xen vào:

- Thôi, đồ ăn đã xong, chúng ta mau dùng bữa kẻo đói.

Dứt lời, nàng nắm tay Lam Tiểu Điệp kéo đi, lùi lên đến thạch thất.

Mã Quân Vũ không dám nhìn tận mặt bốn bạch y tỷ nữ, nổi gót theo sau Phàn Tú Vy, từ từ bước vào phòng ăn.

o O o

Sáng hôm sau, quả nhiên Mã Quân Vũ theo Lam Tiểu Điệp luyện tập võ công.

Tuy phải chỉ dạy nhưng Lam Tiểu Diệp vẫn coi Quân Vũ như địa vị một huynh trưởng. Còn Quân Vũ đối với Lam Tiểu Diệp thì hết lòng chiều chuộng, cố chinh phục cho được tình cảm của nàng. Tuyệt đối chàng không bao giờ nhắc đến Lý Thanh Loan.

Chớp mắt đã ba tháng trời trôi qua.

Mã Quân Vũ được Lam Tiểu Diệp dốc lòng truyền dạy, đem các yếu quyết ghi trên Qui Nguyên Mật Tập cố gắng giảng giải cho chàng, khiến chàng thuật lầu hết.

Chàng đã cố tâm học tập mà Lam Tiểu Diệp lại gắng sức thành toàn, cho nên cả hai thu được một kết quả khả quan.

Bạch Vân Phi ngày ngày cũng tham gia vào việc tập luyện cho Mã Quân Vũ. Nàng ôn lại những gì mà trước đây sư phụ nàng đã dạy nàng một cách thiếu sót. Nàng vốn đã thông minh, nội lực lại thâm hậu nên vượt hẳn Mã Quân Vũ một bậc khá cao.

Một hôm Mã Quân Vũ dậy sớm, ôn lại những chiêu thế đã học được từ mấy ngày qua. Bỗng nhiên Lam Tiểu Diệp bước đến, mặt ngọc dầu dầu nhìn chàng không nói.

Vẻ mặt Lam Tiểu Diệp khác xa mọi ngày, khiến Quân Vũ ái ngại hỏi:

- Lam cô nương hôm nay có gì buồn bã?

Lam Tiểu Diệp lắc đầu, nói:

- Hôm nay tôi bắt đầu truyền thụ cho Vũ huynh về các môn thủ pháp, và các chiêu thức ảo diệu hơn. Tuy nhiên, môn này đòi hỏi ở người luyện phải có một nội công thâm hậu. Vì vậy tôi rất buồn khi biết rằng Vũ huynh không thể nào vượt qua mức nội công đã có.

Quân Vũ ái ngại nói:

- Xin cô nương chỉ cho các chiêu thức ghi trong võ học thì đã đủ rồi. Còn các môn khác cần phải trau dồi nội công thì cứ để thời gian sẽ giải quyết.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Tại sao Vũ huynh lại nghĩ thế? Sở dĩ tôi cố tâm truyền thụ cho Vũ huynh là mong Vũ huynh có đủ khả năng chiến đấu với anh hùng thiên hạ. Những chiêu thức Vũ huynh vừa học được chẳng qua là những môn võ công tầm thường, không đủ để đem ra thi tài. Còn nếu tôi truyền thụ cho Vũ huynh những chiêu thức ảo diệu hơn mà nội công Vũ huynh chưa đầy đủ, lúc đem ra dùng Vũ huynh sẽ bị năng lực của chiêu thức ấy phản kích lại thì nguy hiểm đến tánh mạng.

Quân Vũ vẫn tươi nét mặt, nói:

- A! Té ra Lam cô nương vì tôi mà lo lắng. Nhưng điều không thể làm được mà lo nghĩ thì có ích lợi gì? Nội công trong người phải rèn luyện bằng thời gian, không thể cướp thời gian mà đạt thành nổi.

Lam Tiểu Diệp nghĩ vợ vẫn một lúc rồi xoay lại hỏi Quân Vũ:

- Huynh nói sai rồi! Huynh hiểu vì sao tôi có thể phi thân lên không trung và chuyển động trong một thời hạn lâu như vậy không?

Mã Quân Vũ đáp ngay:

- Đó là vì cô nương đã luyện được môn Đại Ban Nhược Huyền Công nên chân khí vận chuyển khắp mình, cô nương có thể không cần phải lấy hơi bên ngoài trong một thời gian khá lâu.

Lam Tiểu Điệp khẽ gật đầu, ngược mặt cười hì hì:

- Vũ huynh chỉ đoán đúng một nửa. Đại Ban Nhược Huyền Công nếu luyện thành thì có thể đề khí khắp mình, chu lưu các huyết, thân mình có thể bay cao hằng mười trượng. Tuy nhiên, công lực ấy muốn đạt được ít ra cũng phải luyện hằng ba mươi năm. Tôi chưa quá hai mươi tuổi đầu làm gì đã thuần thục được Đại Ban Nhược Huyền Công?

Mã Quân Vũ không hiểu do đâu Lam Tiểu Điệp đạt đến mức nội công tinh vi như vậy. So tuổi tác thì nàng còn thua chàng. Tuy thế, chàng không tò mò hỏi đến, khẽ vuốt tóc, chàng bảo:

- Cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi đầu mà công lực đã như thế này rồi, nếu đến lúc bằng tuổi tôi, cô nương còn tiến triển đến mức nào nữa nhỉ!

Lam Tiểu Điệp nháy mắt, nói:

- Tôi nói sự thật sao Vũ huynh lại pha trò?

Quân Vũ vội bước lùi một bước, trở mặt nhìn:

- Tôi đâu dám pha trò! Đó là lời thật!

Lam Tiểu Điệp nói:

- Sao huynh không trả lời câu hỏi của tôi?

Quân Vũ đứng trơ như con gà gổ, không biết phải đáp lời làm sao.

Đã mấy tháng nay Lam Tiểu Điệp sống gần Quân Vũ, tâm tình nàng luôn luôn bị phủ kín một lớp màu đen, không cho phép nàng thổ lộ. Tuy ngoài mặt lo lắng cho Quân Vũ nhưng trong lòng không khỏi mơ buồn.

Đối với Quân Vũ, tuy chàng theo kế hoạch của Bạch Vân Phi thân thiện với Lam Tiểu Điệp, nhưng chẳng bao giờ chàng đi quá cái ranh giới tâm tình đó. Do đó, Lam Tiểu Điệp dù muốn nói gì cũng khó.

Thấy Quân Vũ ngơ ngác, Lam Tiểu Điệp cũng lim dim đôi mắt, đứng sát bên chàng thỏ thẻ:

- Vũ huynh! Tôi vừa nghĩ ra một cách có thể giúp cho Vũ huynh tăng thêm nội lực trong chót lát. Nhưng tôi rất sợ...

Mã Quân Vũ ngắt lời nói:

- Nếu việc làm ấy nguy hiểm thì xin Lam cô nương chớ nghĩ tới. Cứ để trải qua thời gian tập luyện, nội lực sẽ dần dần tăng tiến cũng được.

Lam Tiểu Điệp bỗng nhiên rướm lệ, nói với giọng buồn buồn:

- Một người con gái dù võ công có cao diệu đến đâu cũng chẳng có ích gì cho đời. Tôi muốn đem tất cả nội lực của tôi đã thu thập được truyền lại cho Vũ huynh. Còn tôi, tôi sẽ trở thành một cô gái liễu yếu đào tơ như những cô gái khác là hơn.

Quân Vũ giật nảy người, nói:

- Ô! Sao cô nương lại có ý nghĩ như vậy? Nếu cô nương biến thành một người bình thường, tôi e sẽ có lúc hối hận khôn cùng.

Lam Tiểu Diệp mở to đôi mắt nhìn Quân Vũ:

- Không không! Tôi chẳng bao giờ hối hận cả. Tôi sẽ sống mãi trong khuê phòng như những thiếu nữ khác. Tôi sẽ vá may, thêu thùa, nấu cơm, giặt quần áo. Những việc đó mới chính là công việc của người đàn bà phải làm...

Mã Quân Vũ cười lớn, ngắt lời:

- Ô! Lam cô nương loạn trí rồi sao? Tại sao lại có ý kiến lạ lùng như vậy?

Lam Tiểu Diệp lạnh lùng nhếch mép:

- Không! Ý nghĩ ấy sao lại gọi là loạn trí? Thực ra chẳng biết vì sao tôi lại không có cái hùng khí tranh bá võ lâm, bay nhảy trên giang hồ, mà chỉ muốn làm một cô gái sống bình thản trong giang hồ. Ngay cả bốn con tỳ nữ tôi cũng không còn muốn sai khiến đến họ nữa, mà chỉ muốn việc gì trong nhà cũng tự tay tôi làm lấy.

Mã Quân Vũ cười lớn, nói đùa:

- Nếu vậy thì cô nương quá nhu nhược rồi.

Nàng gật đầu:

- Chính thế! Tôi mong được làm một cô gái nhu nhược thôi.

Ý kiến này thật kỳ lạ, khiến Quân Vũ không sao hiểu nổi.

Tâm tình một cô gái đương thì, dĩ nhiên có nhiều cái phức tạp mà người đàn ông làm sao hiểu nổi.

Quân Vũ đứng sững, trân trối nhìn vào Lam Tiểu Diệp, như nhìn một cái gì lạ lùng chưa từng thấy.

Lam Tiểu Diệp mỉm cười, hỏi:

- Vũ huynh! Huynh cảm thấy trong lời nói của tôi có gì lạ lùng lắm sao?

Quân Vũ khẽ gật đầu:

- Phải! Có hơi kỳ quái một chút!

Lam Tiểu Diệp cười xòa:

- Chính vậy! Chính tôi cũng thấy ý tưởng của mình là lạ. Trước đây tôi không có ý nghĩ ấy, nhưng gần đây tôi có nhiều ý nghĩ khác thường, mà ý nghĩ tôi vừa nói với huynh chỉ là một...

Quân Vũ tức cười, nhưng sợ làm phật lòng Lam Tiểu Diệp, cố ngậm miệng đứng im.

Qua một lúc, chàng hỏi sang chuyện khác:

- Lam cô nương! Hình như Lam cô nương có cách gì giúp tôi tăng thêm nội công, phải không?

Lam Tiểu Diệp gật đầu:

- Phải! Hiện nay hai mạch Nhâm và Đốc của tôi đều đã thông, công lực nhờ đó rất dồi dào. Vũ huynh muốn đạt đến trình độ võ công hiện thời ít ra cũng phải mất trên hai mươi năm nữa.

Quân Vũ thở dài:

- Ô!

Lam Tiểu Diệp nói tiếp:

- Nhưng nội lực của tôi đạt đến mức đó không phải là do tôi tập luyện võ công mà thu hoạch được.

Quân Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì do đâu mà có?

Lam Tiểu Diệp mỉm cười:

- Đó là do thân phụ tôi cho uống viên nội đơn của con Vạn Niên Hỏa Quy. Tiếc rằng nội đơn đã tiêu mất trong người tôi. Nếu còn tôi sẽ nhường lại cho Vũ huynh ngay.

Câu nói ấy làm cho Quân Vũ lo sợ. Chàng không ngờ Lam Tiểu Diệp lại lo lắng đến chàng như vậy. Và ẩn ý của Lam Tiểu Diệp muốn thành một khuê nữ không phải không dính líu với chàng.

Chàng giả vờ hỏi:

- Cô nương muốn truyền nội công cho tôi, tại sao lại e ngại?

Lam Tiểu Diệp nở một nụ cười tươi, nói:

- Không chỉ riêng tôi e ngại mà cả đến Bạch tử tử nghe nói cũng phải kinh hồn.

Quân Vũ như đã hiểu mang máng điều gì nguy hiểm, liền nói:

- Có lẽ Lam cô nương muốn đem nội gia chân lực truyền lại cho tôi và đả thông kỳ kinh bát mạch chứ gì?

Lam Tiểu Diệp lắc đầu:

- Truyền nội gia chân lực thì phỏng được bao nhiêu. Vả lại nếu công việc làm đơn giản như vậy thì tôi gì tôi phải e ngại.

Quân Vũ trợn tròn đôi mắt, hỏi:

- Thế thì cô nương định làm sao?

Lam Tiểu Diệp đáp:

- Tôi đoán Vũ huynh đoán đúng.

Quân Vũ lắc đầu:

- Tôi chịu! Không thể nào đoán được ý nghĩ của cô nương.

Lam Tiểu Diệp mỉm cười:

- Phải! Huynh không tài nào đoán được việc này. Tôi sẽ nói rõ cho huynh nghe. Sau khi tôi uống được nội đơn con hỏa quy, kinh mạch trong người tôi đổi khác. Máu trong người tôi có một năng lực khác hẳn người thường. Vì vậy nội công tăng tiến gấp trăm lần trước kia.

Mã Quân Vũ ngạc nhiên nói:

- Ô! Thế thì nội đơn là thần dược, đã giúp cô nương có trên hai mươi năm công lực.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Phải! Nếu tôi đem máu của tôi sang cho Vũ huynh, rồi nhờ Đại tỷ tỷ dùng công phu nội lực đả thông hai huyệt Nhâm và Đốc của Vũ huynh thì tôi chắc chắn Vũ huynh có đủ điều kiện để rèn luyện các môn võ học ưu tú ghi trên Qui Nguyên Mật Tập.

Mã Quân Vũ nghe nói giật mình:

- Ô! Công việc làm đó quá nguy hiểm. Xin cô nương đừng nghĩ đến.

Lam Tiểu Diệp quát mắt nói:

- Việc gì tôi đã nghĩ thì quyết làm cho được, không ai có thể cản trở tôi nổi.

Biết tánh Lam Tiểu Diệp ngang tàng, đã muốn là làm, nhưng Quân Vũ lợi dụng tình cảm, giả vờ giận dữ để ngăn cản:

- Ôi! Người con gái không thể nào có tánh khí ngang tàng như vậy. Thế thì thiết tưởng tôi nên xa rời cô nương trước đi là hơn.

Vừa nói, chàng vừa đẩy nhẹ Lam Tiểu Diệp một cái, rồi bước lùi lại.

Lam Tiểu Diệp mặt hơi hồng, nói:

- Tôi vì nghĩ đến Vũ huynh mà liều lĩnh như vậy. Tại sao Vũ huynh không hiểu lòng tôi, mà còn tránh?

Quân Vũ nghiêm mặt nói:

- Nếu cô nương có tánh ngang bướng, việc gì đã muốn là làm, tất nhiên hay trái ý mọi người. Nếu tôi còn gần gũi cô nương thì sau này không thể nào tránh khỏi điều cãi cọ. Thà tôi xa rời cô nương trước để chúng ta giữ được hòa khí còn hơn.

Lam Tiểu Diệp như hối hận, đứng sững sờ, hai dòng nước mắt chảy dài xuống má.

Nàng nháy chồm tới trước mặt Quân Vũ, nói:

- Thôi, Vũ huynh đừng giận tôi nữa. Từ nay việc gì tôi cũng không dám trái ý Vũ huynh. Mọi việc xin nhường cho Vũ huynh định liệu.

Thái độ giả vờ của Quân Vũ quả nhiên đã đem lại một kết quả tốt đẹp và kết quả ấy lại làm cho Quân Vũ lo lắng thêm.

Chàng hiểu Lam Tiểu Diệp hiện nay đang chiều chuộng chàng, lo lắng cho chàng. Nếu mối tình này cứ nảy nở mãi trong lòng nàng thì không bao lâu sẽ sanh thêm rắc rối.

Chàng toan tìm lời an ủi và ngăn chặn một giới hạn tình cảm, thì đằng sau đã nghe một giọng cười vang lên.

Tiếng cười ấy không phải ai xa lạ mà chính là Bạch Vân Phi.

Lam Tiểu Diệp nhớ lại đã hơn mười mấy ngày, Bạch Vân Phi đi đâu mất, nay mới về đến. Nàng ngước đầu lên, lau sạch nước mắt, mỉm cười hỏi:

- Đại tỷ tỷ đã về ư? Tỷ tỷ đi đâu vậy?

Tiếng nói chưa dứt, Bạch Vân Phi đã đứng ngay trước mặt hai người. Nàng nhìn về mặt Quân Vũ rồi liếc nhìn Lam Tiểu Diệp hỏi:

- Tỷ vừa về đến! Hai người có điều gì bất hoà với nhau chẳng?

Lam Tiểu Diệp vẫn đứng bên cạnh Quân Vũ đáp lời:

- Không có điều gì bất hoà cả. Nhưng vừa rồi Vũ huynh lại giận tôi.

Câu nói của Lam Tiểu Diệp làm cho Bạch Vân Phi không thể nhịn cười được. Nàng bùm miệng, nói qua tiếng cười sặc sụa:

- Thôi thôi! Đừng giận hờn nhau nữa, hãy mau tập luyện võ công đi! Thời gian đã gấp rút lắm rồi.

Lam Tiểu Diệp hỏi:

- Có gì mà gấp rút?

Bạch Vân Phi nói:

- Ô! Hiện tại chín đại môn phái đã hội ước với nhau vào tiết Đoan Dương. Họ họp tại Võ Đang sơn để bàn tính việc hợp nhứt, chống lại với Thiên Long Bang trong kỳ đấu kiếm tranh hùng sắp tới. Theo tôi biết, lần đấu kiếm này đã mất hẳn tánh cách võ học, mà nó trở thành một cuộc sát phạt tào bạo nhất trên giang hồ. Hiện nay các phái Côn Luân, Nga Mi, Tuyết Sơn, Điểm Thương, Hoa Sơn, năm phái chủ yếu này trước kia từng tham dự trận đấu cướp giết Qui Nguyên Mật Tập ở Quát Thương Sơn, có lẽ đã liên kết với nhau bằng cách liên thủ hợp nhứt để chống lại Ngũ kỳ phân cuộc là những tay hùng cứ giang hồ. Tính ra thời gian các phái họp mặt tranh hùng chỉ còn hơn năm tháng nữa. Thì giờ đó không nhiều, nếu chúng ta không cố công rèn cho Vũ huynh thì e trễ mất. Vũ huynh chớ vì nhỏ mọn mà tức giận, làm hỏng mất đại cuộc.

Quân Vũ đáp vội:

- Không! Tôi đâu tức giận điều gì.

Lam Tiểu Diệp nhún đôi mày liễu, cất giọng buồn buồn, nói:

- Tỷ tỷ! Thì giờ gấp rút như vậy làm sao chúng ta có thể trao dồi võ công cho Vũ huynh trong mấy tháng mà địch nổi quần hùng. Về sau thủ pháp, thân pháp thì chúng ta có thể thay phiên nhau rèn luyện, còn về nội công thực khó có thể đạt được một mức độ tối đa được.

Bạch Vân Phi tươi cười nói:

- Nội công thì phải rèn luyện bằng thời gian, đâu có cách nào luyện được. Chúng ta có thể truyền cho Vũ huynh được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng nếu Vũ huynh chịu khó chăm chú rèn luyện thì trong thời gian ngắn ngủi đó cũng có thể ngang ngửa với Ngũ Kỳ phân cuộc trong Thiên Long Bang rồi.

Lam Tiểu Điệp thở dài, đứng im một chút, rồi nói:

- Tôi có cách giúp cho Vũ huynh đạt được một mức nội công khả quan, nhưng Vũ huynh lại không chịu. Lúc này cũng vì việc này mà Vũ huynh làm mất giận với tôi đó.

Bạch Vân Phi thấy nàng đứng sát bên Quân Vũ, vẻ mặt diễm kiều lộ ra những gì như trách móc, như thương hại, khiến Bạch Vân Phi không thể nhìn tận mặt mà không ngại ngùng. Nàng khẽ nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Lam Tiểu Điệp không hiểu ý, nói lớn:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ cảm thấy lời nói của tôi có gì kỳ quặc sao?

Bạch Vân Phi gật đầu:

- Đúng vậy! Tỷ chưa hề nghe một ai bảo là nội công có thể truyền thụ trong một thời gian ngắn mà thành được. Chẳng lẽ trong người muội có linh đơn?

Lam Tiểu Điệp “ồ” một tiếng:

- Tỷ tỷ nói đúng đấy! Trong máu của muội có nội đơn của con hỏa quy mà.

Bạch Vân Phi thấy Lam Tiểu Điệp vui vẻ, sốt sắng, biết trong lòng Tiểu Điệp rất hào hứng. Nàng cũng phải vui lây.

Mã Quân Vũ đứng nghe hai tỷ muội Bạch Vân Phi bàn luận về chàng, làm cho lòng chàng hơi cảm thấy khó chịu, mặt xụ lại.

Lam Tiểu Điệp liếc nhìn Quân Vũ một cái rồi nói:

- Kìa! Đại tỷ tỷ! Hình như Vũ huynh có điều gì không hài lòng với muội! Tỷ tỷ có thấy không?

Bạch Vân Phi biết Lam Tiểu Điệp có ý chọc tức Quân Vũ nên nói:

- Ô! Muội cứ hay chọc ghẹo Vũ huynh! Thôi, đừng có đùa cợt nữa. Muội bảo là có cách truyền nội công cho Vũ huynh. Vậy cách ấy như thế nào?

Lam Tiểu Điệp bị Bạch Vân Phi gạn hỏi, nàng muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

Qua một lúc, nàng mới rỏ tai nói nhỏ:

- Muội không nói chuyện đó đâu, sợ tỷ tỷ cười muội!

Quân Vũ cảm thấy khó chịu, bất giác phóng mình nhảy ra khỏi nhà đá, một mình thơ thẩn trên hóc núi cao.

Bạch Vân Phi không chịu để cho chàng tự do trốn tránh, nàng nổi gót đuổi theo. Quân Vũ mới đi vòng mấy bước đã thấy Bạch Vân Phi đứng đón ngay trước mặt chàng.

Nàng nói:

- Vũ huynh! Huynh không trở về tập luyện, định đi đâu đây? Thời gian ngắn ngủi chẳng còn bao lâu nữa, chẳng lẽ Vũ huynh đã quên mất sứ mệnh rồi sao?

Mã Quân Vũ nghe nói sực tỉnh, từng bước một trở về động đá. Bạch Vân Phi cũng nổi gót theo sau chàng.

Về đến nơi, Bạch Vân Phi cố gạn hỏi xem Lam Tiểu Diệp dùng cách gì có thể rèn luyện nội công cho Quân Vũ tiến bộ vượt mức được, nhưng Lam Tiểu Diệp cứ e ngại mãi không nói.

Bạch Vân Phi bực dọc gần muốn phát giận lên.

Lam Tiểu Diệp thấy thế xuống giọng năn nỉ:

- Đại tỷ tỷ! Xin Đại tỷ tỷ đừng hỏi muội đến chuyện đó nữa. Hiện nay điều cần kíp là Vũ huynh mong gặp được Loan muội. Vậy tỷ tỷ cho phép muội ra ngoài tìm cho được Lý Thanh Loan đem về đây là hơn.

Quân Vũ trở mặt hỏi:

- Vì đâu mà Lam cô nương lại bảo tôi trông nhớ Lý Thanh Loan?

Lam Tiểu Diệp nhún vai, nói:

- Nếu không thì tại sao Vũ huynh lại bất thần bỏ chạy ra ngoài núi. Hành động ấy không phải là một bằng chứng hiển nhiên sao?

Quân Vũ “hừ” một tiếng đứng im.

Hình ảnh của Lý Thanh Loan bỗng nhiên hiện ra trước mặt Quân Vũ. Trên khuôn mặt hiền từ của cô gái đó lúc nào cũng nở một nụ cười tươi như hoa, không hề biết buồn bực lo lắng là gì. Đối với Quân Vũ, Thanh Loan chỉ có một mực thương yêu không hề biết hờn giận. Ngày nay người thiếu nữ ấy vì không chịu nổi cái lạnh nhạt bất công của chàng mà phải rời bỏ chàng ra đi. Chàng đối với Thanh Loan thực không xứng đáng.

Nghĩ mãi như thế, lòng chàng hối hận vô cùng, chàng đứng yên không nói năng một lời nào.

Bạch Vân Phi nhìn đôi mắt Quân Vũ, hiểu thấu tâm can của chàng, nàng buồn bã nói:

- Vũ huynh! Vũ huynh đang buồn nhớ đến Lý Thanh Loan. Nhưng sớm muộn gì chúng tôi cũng tìm cho được nàng và đưa về đây. Vũ huynh đừng bận tâm!

Quân Vũ thấy Bạch Vân Phi đoán đúng tâm trạng của chàng. Chàng giật mình đánh thót một cái, bối rối nói:

- Lý sư muội của tôi hiện giờ biết ở chân trời góc biển nào mà tìm được!

--- oOo ---

